

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 35.

27de august 1893.

19de aarg.

Rosa's besøg i skolen.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. 3 pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Prestebørnene og slotsfrøkenen.

(Med billed.)

Efter Ottilie Wildermuth.

(Slutning.)

er var trænotter, hvoraf man kunde bygge hele slotte og kirker, og pragtfulde billedbøger og de forskjelligste slags dukker. Og et helt dukkehus og saadan en forunderlig dukkeseng med silketæppe og omhæng.

„Jeg er for længe siden bleven kjed af det altsammen“, sagde frøken Helene, som dog glædede sig over Marias jubel, „min kammerpige holder det altsammen i orden for mig; meget af det er jo saa kostbart.“

Robert var rent optagen med at se i billedbøgerne. Men da raabte Helene:

„Kom, nu skal vi ud i haven og drikke chokolade.“

Det lod børnene sig ikke sige to gange. Hvor deiligt det var at drikke chokolade paa altanen til det store lysthus i haven; de drak af hvide kopper med malede blomster paa og spiste nydelige kager af søloturbe. Men det var ikke ganske frit for, at de sølte frøken Helenes stolthed, ogsaa naar hun søgte at være venlig.

„Baba siger, jeg skal lege med eder“, sagde Helene, da de var færdige med chokoladen. „Kom nu! Jeg vil være dronning; lysthuset er mit slot; du skal være min staldmester — er det ikke Robert, du heder? Og du, Marie, skal være min kammerjomfru. Nu, staldmester, gaa op og sig, at man skal jadle hesten for mig, og du, kammerjomfru,

kan gaa ned i haven og bringe mig blaa blomster til en krans.“

Og med en høist fornem mine gjorde den lille dronning en befalende bevægelse med sin snehvide haand.

Den unge staldmester gik, men kom ikke igjen. Han blev oppe hos staldnegten, som viste ham de smukke heste og lod ham faa ride en liden stund. Dette var noget, han syntes bedre om end at lege med den stolte frøken. Den lille kammerjomfru gjorde derimod taalmodig alt, hvad den stolte dronning befalede hende; hun maatte snart hid og snart did for at vise sig som en lydlig tjener.

Helene havde af de blaa blomster bundet en krans. „Det er min krone“, sagde hun og satte den paa sit hoved, „og her er mit scepter“, vedblev hun, idet hun tog en lang paaafglejær i haanden. „Nu sætter jeg mig paa altanrækverket; det er min krone, og du skal knæle ned for mig. Du er mit folk og skal hylde mig.“

„Jeg vil ikke knæle“, sagde Marie, „og du maa heller ikke klybe op paa rækverket; det er saa høit, at du kunde falde ned og støde dig.“

„Jeg spørger ingen om tilladelse“, sagde Helene, „min gamle lærerinde er reist, og jeg har ikke endnu faaet nogen ny, og papa er gaaet ud. Og allermindst lader jeg mig kommandere af en liden prestedatter.“

Med disse ord svang hun sig op paa rækverket og blev stolt staaende paa det som en dronning, medens vinden blæste i hendes hvide kjole.

„Knæl ned!“ befalede hun atter Marie. „Jeg er dronning.“

„Jeg knæler ikke“, svarede den ellers saa søielige Marie „ikke engang, om det bare er for moros skyld. Baba har sagt, at man ikke skal knæle for andre end Gud i himmelen.“

„Helene“, hørtes pludselig nogen forfrækket udbryde. Det var faderen, som

var kommen ind i haven. Helene vilde hoppe ned, men gled og faldt baglængs til jorden. Man hørte samtidig et skrig baade fra fader og barn. Den gamle herre kunde ikke røre sig af skræk. Marie sprang efter folk, og frøken Helene blev baaren ind blodig og bleg som et lig. Den prægtige hvide kjole var fuld af smuds og blod. Hun levede endnu; man hørte hende stønne og jamre sig.

„Mit barn, mit barn! Mit eneste barn!“ jamrede faderen. Alle slottets folk strømmede til; Marie saa, at hun ikke var til nogen nytte, og sneg sig sammen med Robert stille og bedrøbet hjem.

5. Den syge Helene.

Der gik lang tid hen, før Marie atter kom paa slottet. Frøken Helene var ikke død efter faldet, men hver gang Marie paa veien til skolen spurgte efter hende, svarede tjenerne altid: „Hun er endnu meget syg.“

Maries far blev anmodet om at besøge den syge pige, og han var oftere oppe hos hende, men vendte altid bedrøbet hjem. Da han engang kom hjem fra slottet, sagde han:

„Marie, imorgen skal du op til frøken Helene!“

„Er hun frisk igjen?“ spurgte Marie.

„Nei“, svarede presten og rystede bedrøbet paa hovedet. „Jeg er ræd for, at hun aldrig mere bliver frisk igjen. Hendes ben blev bruktet paa to steder, da hun faldt, og hun vil aldrig mere komme til at gaa. Og hun er syg ellers ogsaa. Dog kan man bære hende ind og lægge hende paa sofaen. Nu maa du huske paa at være rigtig venlig mod hende.“

„Jeg skal sige hende i alt“, sagde Marie grædende. „Vare hun ikke var saa stolt!“

„Hun er ikke stolt længere“, sagde faderen sagte. „Hun har aabnet sit hjerte for den gode Gud.“

Helene var ikke længere den stolte frøken,

som Marie havde seet i den røde ridebragt eller paa altanen i den hvide kjole. Med blegt, magert ansigt laa hun paa sofaen, støttet af bløde puder. Venlig strakte hun sin tynde, hvide haand frem mod Marie.

„Velkommen, kjære Marie“, sagde hun, „det var snilt, at du vilde komme op til mig.“

Marie græd. Det var umuligt for hende at holde taarerne tilbage.

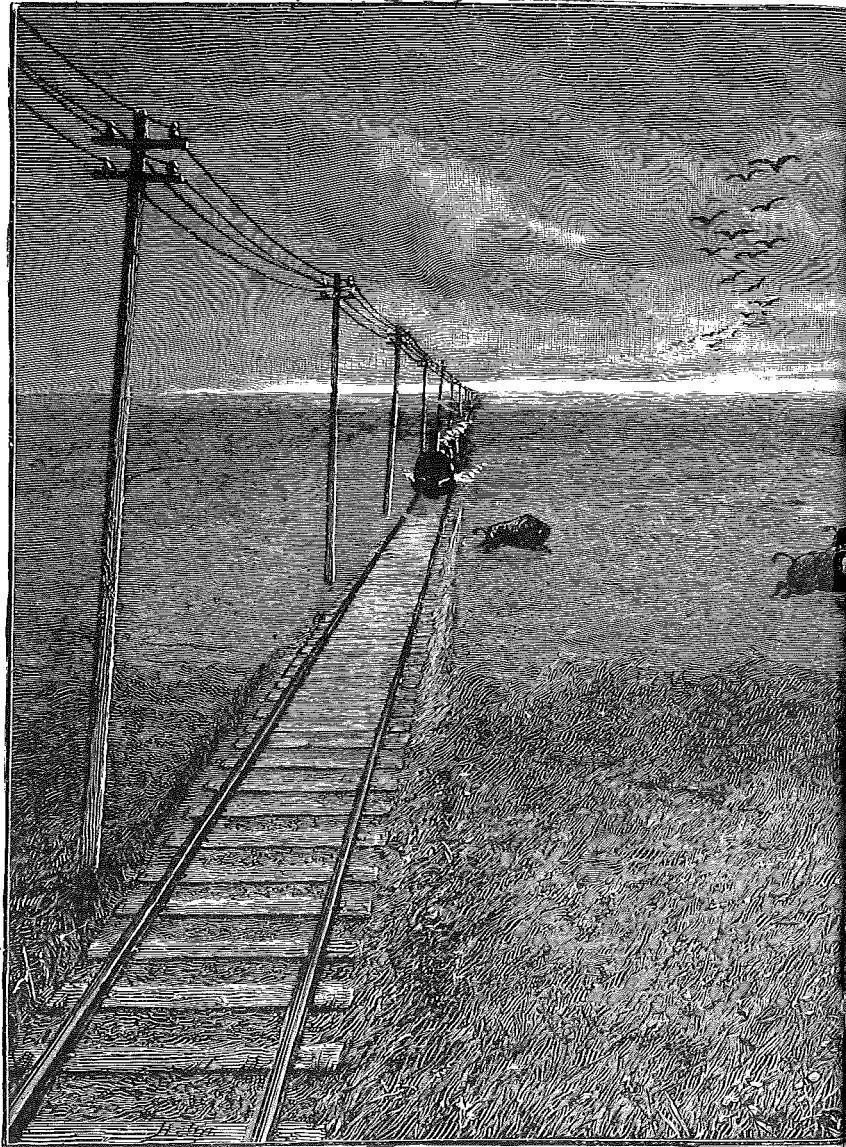
„Græd ikke“, sagde Helene sagte, „hvad der er hændt er ligesaa godt for mig, som om jeg havde været frisk. Kjære Marie, jeg ved nu, hvor stolt jeg har været. Alt skulde gaa efter min vilje, og jeg var alligevel aldrig tilfreds. Nu vil jeg det samme som den kjære Gud og er lykkelig i hjertet. Hvis jeg bliver frisk igjen, skal du se, at jeg skal være god mod eder, saa I kan lære at holde af mig. Kom, vil du ikke læse lidt for mig?“

Marie havde først vanskeligt for at læse, da hun ikke kunde holde graaden tilbage; men det gik alligevel, og hun glædede sig ved at se, hvor opmærksomt Helene lyttede efter. Fra den dag maatte Marie næsten hver dag komme op paa slottet til den syge Helene; hun var nu bleven hjertelig glad i hende og vilde gjerne gjøre alt muligt for at glæde den stakkars syge.

Men ogsaa Helene vilde nu gjerne glæde andre. „Sig til Robert, at ogsaa han skal følge med“, sagde hun saaledes en dag, „jeg ved, at han synes, det er morsomt at ride, og min stakkars hest staar nu saa bedrøbet paa stalden. Vor staldmester skal lære ham at ride, og saa kan han benytte min hest, saa meget han vil. Han maa bare huske paa aldrig at være slem mod hesten.“

Dette blev en stor fornøjelse for Robert. Mere end en gang red han sagte forbi Helenes vindu og bragte hende ogsaa af og til en smuk blomst, lidt friskt grønt løv eller en gren med deilige bær.

Det var om baaren, da børnene første

Bøfser paa de ne

Amerikanske prærier.

gang var paa slottet, og nu var det midt paa sommeren og saa varmt og deiligt veir, at man næsten hver dag kunde høre Helene ud i haven; Marie sad da saa ofte paa en stammel ved siden af hendes leie. Helene var nu ikke længere dronning og hun kammerjomfru. Hvor gjerne ønskede ikke Marie paa enhver mulig maade at kunne tjene den syge! Og saa Robert kom undertiden og læste en smuk fortælling for hende; den syge syntes, det var saa morsomt; blot skreg Robert, i sin iver for at gjøre det vel, altfor høit, naar han læste.

„Marie“, sagde engang Helene, da de var alene sammen, „jeg ved, at jeg har været stolt og hovmodig lige overfor alle børnene i landsbyen. Jeg vilde saa gjerne, at de skulde tænke venlig paa mig. Ved du nogen maade, hvorpaa jeg kunde glæde dem?“

„Mama har fortalt“, sagde Marie, „at grevinden paa det gods, hvor hendes far havde ansættelse, hver jul pleiede at samle alle landsbyens børn og tænde et juletræ for dem. De havde der aldrig før seet et juletræ. Kan ikke ogsaa du til jul gjøre det samme, Helene?“

Helene ryttede paa hovedet. „Det er saa længe til jul, kanske jeg kommer til at feire julen i himmelen. Men ser du“, sagde hun, „det grantræ derborte i haven. Kunde vi ikke pynte det ud nu isommer ganske som et juletræ uden lys, men med mange gaver i. Din papa ved, hvor mange børn der er i landsbyen, og saa vil nok husholdersten kjøbe presenter for mig. Du og Robert skal pynte juletræet. Nei, hvor moro det vil blive!“

Den syge Helenes blege ansigt var blevet aldeles rødt af iver, og hendes øine straalende saaledes, som de ikke havde gjort paa lang tid. Da hendes far kom, maatte hun straks fortælle ham sin plan, og han gav med glæde sin tilladelse; han vilde saa gjerne gjøre alt for den kjære syge.

6. Et juletræ midtsommers.

Husholdersten paa slottet maatte straks reise til byen for at gjøre indkjøb, og hvor lykkelig var ikke Helene, da hun kom tilbage, og hele hendes seng var bedækket med sager, som hun skulde forære børnene.

En deilig varm sommeraften kom børnene op til slottet; de var mere end tretti i antal. Stille og lidt forlegne trippede de gjennem slotsgaarden og ud i haven; man havde sagt dem, at den syge frøken gjerne vilde gjøre dem en glæde; men de havde vanskeligt for at tro det og følte sig lidt bange, de havde jo om vaaren seet den stolte frøken tilhest eller tilbogns mere end en gang. Marie viste dem veien, og for hende var de ikke det mindste bange.

De havde aldrig før været i den smukke slotshave og betragtede forundret de prægtige nelliker, de hvide og røde roser og alle de andre blomster. Nu kom de frem til en liden aaben plads, og her fik de øie paa frøken Helene, som snehvid og bleg laa der paa sit leie med et fittetæppe over sig. Men saa venlig hun var! Saadan havde de aldrig før seet hende. De syntes næsten, hun lignede en engel.

Helene vilde tale til dem; men hendes stemme var for svag. Den gamle lord, som stod ved siden af hende, sagde derfor:

„Kjære børn, min datter vilde gjerne gjøre eder en glæde . . .“ han fik ikke sagt mere, taarerne kvalte hans stemme.

Først nu vendte børnene sig fra den syge pige og betragtede det pyntede juletræ. Nei, slikt træ havde de aldrig i sit liv seet. De kunde næsten ikke tro muligheden af, at virkelig de skulde høre dette træ. Først da Robert, som var den, der havde hængt sagerne paa træet, raabte: „Kom, lad os ryste det“, vovede to af de kjæreste gutter sig frem og gav sig til at ryste, saa to smukke skrivebøger med farvede bind faldt ned under almindelig jubel.

Men det var lidt farligt at fortsætte

med at høste paa denne maade. Dufferne kunde gjerne komme til at slaa istykker sine næser, og ellers mange af de pene ting tage skade. Derfor maatte Robert og to andre gutter forsigtig tage ned ting efter ting. Marie lagde hver ting i en liden kurv og bragte dem til Helene, som derpaa fordelte sagerne med bistand af husholderessen.

Hvert eneste barn maatte frem og faa sin present af den syge pige; de var lidt forstrækkede af sig og fik ikke sagt mere end „tak, frøken“; men Helene saa deres fornøjede ansigter og straalende øine og beundringsraab, da de gik.

Da hun atter var alene, lagde hun sig tilbage paa sit leie, da hun følte, at hun var træt; men da hendes fader kom hen til hende, saa hun med et saadant lykkeligt udtryk paa ham og sagde: „O, papa, mange tak!“

Hele landsbyen glædede sig over Helenes godhed mod børnene, og det gjorde folk ondt, at de ikke selv kunde faa takke hende; thi hun blev stadig svagere og svagere. Men hun var altid taalmodig og tilfreds; hun vidste, at Gud havde tilgivet hende, og følte, at baade Gud og mennesker elskede hende. Og jo større hendes smerter blev, desto mere længsel følte hun efter himmelen, hvor der ikke længere findes nogen smerte.

Om høsten, da det gulnede løv var faldt af træerne, og blot gran og furutræerne var grønne, førte man Helene til graven. Hun var stille søvnet hen og havde smilet endnu lykkeligere i døden, end dengang hun havde uddelt gaver blandt børnene. Alle landsbyens indbaanere var med i ligfølget, og saa børnene, og alle talte om, hvor god og venlig hun havde været. Ingen mindedes hende længere som den stolte slottsfrøken.

Alle de klæder, bøger og alt det legetøj, som hun havde haft, lod lorden Marie og Robert faa. Dette havde hun selv ønsket. Prestebørnene havde dog ikke behøvet alle de pene ting for altid at erindre Helene; de

vilde alligevel aldrig have kunnet glemme hende.

Hvert aar paa Helenes geburtsdag fik Marie en hel del smukke ting af lorden, som hun skulde uddele blandt byens børn, forat de skulde ofre hans datter en venlig tanke.

Helene havde bedet, at man ikke maatte begrave hende i det gamle, mørke familiegravsted, og derfor havde man valgt en solrig plet ude paa landsbyens kirkegaard til at gemme hendes lille affjælede legeme, og faderen lod plante et grantræ ved hendes grav. Grantræet trivedes godt og stod der i sin grønne dragt baade sommer og vinter. Og saalænge der er blomster at finde, hænger altid en frisk krans om gravstøtten. Men foran træet staar en liden bænk. Paa den saa man mangen lille morgen og klar aften hendes sørgende far sidde, indtil ogsaa han fik gaa hjem og mødes med sit barn.

Nok til at forgifte et helt sogn.

En katolsk prest bad en liden protestantisk pige om at besøge hans religionsundervisning. Hun sagde, det var imod hendes faders ønske. Presten sagde, at hun burde adlyde ham og ikke sin far.

„Jeg har læst i bibelen: *Ær din fader og din moder.*“

„Du har ikke noget med at læse i bibelen“, sagde presten.

„Vor frelser siger i Joh. 5, 30: *J ransager skrifterne.*“

„Det var blot for jøderne og ikke for børn, og du forstaar ikke, hvad det mener“, sagde presten.

„Paulus skriver til Timoteus: *Æsterdi du fra barndommen af kjender den hellige skrift.*“

„Ja vist“, sagde presten, „Timoteus blev den gang oplært til at være biskop, og det var kirkens høie lærere, som underviste ham.“

„Nei, min herre“, sagde barnet; „han blev undervist af sin mor og bedstemor.“

Dermed vendte presten sig bort og sagde, at hun vidste nok af bibelen til at forgifte et helt sogn.

Rosa's besøg i skolen.

[Med billede.]

Det var eksamen paa skolen, og frøkenen havde sagt, at børnene skulde sige hjemme, at alle og enhver som vilde komme og høre paa, var hjertelig velkomne.

Dette maatte vist ogsaa Virgits gode ven „Rosa“ —, saa hed hendes kjære kalv — have hørt. Thi hvad skulde vel hælde den næste dag paa skolen?

Det var varmt veir. Ethvert skolebarn ved, hvor trykkende varmt det kan blive i en skolestue i jult maaned. Man havde derfor sat op skolestuens dør, forat den friske luft kunde strømme ind, og de smaa kunde synge desto bedre. Men netop som de skulde begynde at synge, hører de udenfor et flere gange gjentaget „mø — mø,“ og i næste øieblik kommer Rosa travende ind i skolestuen. Den var ikke ræd. Der stod jo Virgit, dens bedste ven, midt i barneskloften.

Børnene satte op de forskjelligste ansigter ved dette syn; nogle lo, andre var næsten lidt forskrækkede. Men Virgit raabte høit: „Nei, er det dig, Rosa?“ og styrtede hen og slog begge armene om dens hals. Og dermed brød alle de andre ud i et almindeligt jubelraab.

Læreren sagde en stund ikke noget, men stod og glædede sig over smaabørnernes fryd. Men tilslut kom hun hen og sagde: „Nu faar det være nok. Det er bedst du tager kalven og gaar hjem med, Virgit.“

Virgit sprang ud og kalven efter. Og snart efter hoppede begge fornøiede sammen bortover veien mod nærmeste gaard, hvor de havde hjemme.

Bøfler paa de nordamerikanske prærier.

(Se billedet.)

De amerikanske bøfler liker daarlig den stadig voksende befolkning i sit hjemland. Engang kunde den fredelig græsse lige ved Atlanterhavets kyster, kun nu og da udsat for en indianers skarpe pil. Men det var i længst soundne dage; siden er de fortrængte længere og længere mod vest og er endnu stadig udsatte for forfølgelse paa grund af sit kjød og prægtige skind.

Paa de store prærier græsser den dog mangesteds fremdeles i store flokke; men ogsaa her kommer jernbanen dampende afsted, og de store dyr flygter i vilbt løb for det fremmede uhyre, som endnu hurtigere end dem selv farer hen over de vidstrakte sletter.

Opløsning paa gaader i nr. 33.

Skulde dyr. 1. Due, hare, and. 2. Dru, gaas. 3. Stær

Firtantgaader. I.

R	D	M
D	L	E
M	E	L

II.	M	E	L	R
	E	L	E	R
	L	E	R	A
	R	A	A	P

Bogstavgaade.

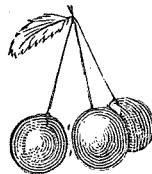
Helgoland

Billedgaade.

S

N

T

